

हुकमेहुकूम

करमत नव्हते म्हणुनि एकदा असाच गेलो रानी
वसंत का - परि ऋतु दुसरा कधि कुणी पाहिला कवनी?

समोर होता झाडावरती एक चिमुकला पक्षी
बोलुनि चालुनि कवी पडलो मी - सहजचि त्याला लक्षी
वसंत ऋतु तो, रम्य वनहि ते, पक्षि आणि कविराय
तुम्हीच सांगा रसिका, आता हवे आणखी काय?

सत्वर कविका रसिकपणाने सांगितले त्या गाया
नवल वाटते सांगण्यापरि - की ते गेले वाया
"वृक्षावरच्या माझ्या मित्रा, काही गाणे गाच
गमतीखातर आणि जरासा इकडेतिकडे नाच

बंधु तुझा मी - माझ्यासाठी गडया लागू तू गाया
हे बघ देतो कण धान्याचे काही तुजला खाया
स्तुति गाण्याची तुझ्या बहुपरी करिन चारचौघांत
चित्रही आणिन तुझे कशाच्या खास तरी अंकांत

गाण्याची या तुझ्या शिफारस करू अशी भरपूर
की शाळाखातेही वेड्या करलिल ते मंजूर"
अशा प्रकारे फार निविले जीव तोडूनी साच
भिकारडे ते काही केल्या परंतु ऐकेनाच

गा म्हटल्या जो गात नसे त्या सृष्टीचा कवि म्हणती
मस्तक फिरले हातपायही रागाने थरथरती
"एक मारितो दगड असा की पडेल वासुनी चोच"
म्हणुनि वाकलो तसाच खाली आवेगाने तोच

लगबग दिसले स्नेही माझे संपादक त्या ह्याचे
म्हणू लागले, "भले, तुम्हाला कुठे कुठे पाह्याचे?"
या अंकाचा चालू तक्ता (फर्मा) होत नाहि भरपूर
कामाचा खोळंबा झाला, द्या काही "मजकूर"

वसंत अंकी वसंतवर्णनपर कविता चालेल
परंतु झट्टिशी करा नातरी काम उगिच लांबेल
"सरासरी द्या खरडुनी ओळी अठरापासुनी वीस"
ऐकले न हे तो कवनाची झाली स्फूर्ति कवीस

झाडावरचा पिसाट कवी तो तसाच टाकुनि रानी
चला रसिकहो लाबी रुंदी नीट ठेवुनी ध्यानी
वसंतकाळी त्या वर्णाया वनातुनी माघारी
गोविंदाग्रज कवीश्वराची घरी परतली स्वारी

गोविंदाग्रज

१०-१२-१९९२

गडकरीच्या प्रतिभेविषयी मी काय सांगणार? त्यांच्या
बाळकरामाने आपल्याला खदखदा हसविले आहे, नाटकातील
पात्रांनी, नाटकच्या कथानकांनी मनाला हूरहूर लावली आहे
आणि कवितांनी अचंबित केले आहे.

निसर्गकविता बालकवीच्याच इतक्या सहजपणे आणि अकृत्रिमपणे
गडकरीच केवळ लिहू शकले.

त्यांच्या भावनापर विशेषतः दुःखी, निराश भावनेचे चित्रण
असलेल्या कविता आवल्याला विचार करायला भाग पाडतात.

त्यांच्या मनातील कल्पना विद्युत्वेगाने धावत आणि त्यामुळे कधीकधी उपमा, उत्प्रेक्षांचा अती भडिमारही होत असे.

आजची कविता ही माझ्या मते, गडकरींच्या प्रतिभेचा छान आविष्कार आहे. इतका सुन्दर नर्मविनोद कवितेत खूपच क्वचित आढळतो विशेषतः इतक्या जुन्या [कवितांमध्ये](#).

कवितेत वसन्त सोडून दुसरा ऋतू नसणे, पक्ष्याला बघून कवीने त्याला गाण्याची आज्ञा करणे आणि त्याने अपेक्षाभंग केल्यावर त्या पण्याच्या निवावर उठणे या गोष्टीनंतर काय होणार ह्याची उत्कंठा वाटते.
तेवढ्यात मासिकाचे संपादक भेटल्यावर तत्परतेने त्याने १८-२० ओळीची कविता पाडायला सुरुवात करणे या गोष्टी मात्र कालातीत आहेत.

मन्दार